

QUARANTA-DOS SALONS, ARREU DEL MÓN

El miracle Llongueras

Quaranta-dos salons arreu del món, tres instituts de perfeccionament, mil dues-centes persones en la firma. Una part —la infraestructura— de l'estil Llongueras. Un estil que l'ha dut a figurar destacadament entre els millors perruquers del món.

A. Robles i C. Gámez

Miracle es pot dir del que ha aconseguit Lluís Llongueras en els trenta anys que porta en el món de la perruqueria. Des que s'inicià en aquesta activitat —1956—, quan per treballar només disposava del dormitori de la seua dona, Llongueras ha hagut de tallar molts cabells. Si fos nord-americà, seria un digníssim representant del *self-made man*, però és català, d'Esparreguera, i en el seu negoci ha sabut mesclar convenientment la intuïció de tot bon comerciant i la pragmàtica del gestor.

Avui dia, Llongueras disposa de quaranta-dos salons distribuïts arreu del món. A banda dels catorze salons de Barcelona, també compta amb tres instituts on s'imparteixen cursos de perfeccionament per a professionals, mil dues-centes persones treballant per a ell i un estil propi, que l'ha portat a figurar entre els millors perruquers del món.

«Vaig començar a treballar en la perruqueria als quinze anys amb Joan Dalmau: escombrava, buscava taxis i portava cafès amb llet a les clientes.

De vegades, rentava algun que altre cap. Després, vaig estar amb Toni Vilar, i a les anteriors obligacions vaig afegir-ne dues més: posar algun tint i acompanyar les senyores a l'assecador. Ara recorde que algun catedràtic de la Universitat de Barcelona, dermatòleg, em va dir que deixés l'ofici, que mai no arribaria a ser un bon perruquer. Vaig fer el servei militar voluntari i als divuit anys em vaig decidir a treballar a domicili. Vaig aconseguir un clientela tan gran que vaig pensar d'instal·lar-me a casa meva. Al cap d'un any, el pis, no l'hauries reconegut. Les senyores feien cua a les escales i al replà de la finca. Rentàvem els caps a la cambra de bany; el color i les permanents, els fèiem al menjador; al dormitori vam instal·lar els tocadors; al rebedor pentinàvem i el corredor era ple d'assecadors. Érem ja sis persones treballant en aquell pis».

Va obrir el seu primer saló a la Gran Via. Va gosar llançar una línia de perruqueria amb melenes enganxades a la nuca, serrells i cardats a la

part alta i l'expulsaren del gremi sota l'acusació d'innovador. «Les línies de perruqueria, les dicta París», van comentar convençuts alguns membres de tan respectable organització. Llongueras acaba de convertir-se en l'*enfant terrible* de la perruqueria a Barcelona i aconseguia tot el que els seus detractors li envejaven: fama.

«Jo intuïa que estava fent coses noves. Rebia revistes d'arreu del món, m'escrivia amb uns quants perruquers estrangers i feia algun viatge a París a veure que s'hi coïa. Sense proposar-m'ho, vaig adonar-me que jo feia una perruqueria internacional amb bastant acceptació. La resta vingué per torna; després d'un saló, n'arribà un altre, i repetint una estructura organitzativa mínima, hem anat construint el que avui és Llongueras. Per a mi, és una sort poder comptar amb gent que treballa amb un des dels divuit anys».

Lluís té un aspecte impressionant. No és fàcil voler i ser modern quan s'han complit els 50 anys, però Llongueras ho és.

Porta els cabells recollits cap arrere en una petita cua i una gran flocada negra li cau sobre les espatles. Jaqueta i pantalons negres i camisa a ratlles blanques i negres. En lloc de la clàssica corbata, porta un fermall ovalat de color de plata vella. No és com alguna gent d'edat que lluita per anar a l'última i resulta ridícula en l'intent. La seua manera d'estar, de vestir, la seua manera de pentinar-se, resulten en ell naturals, sense estridències. És vital i parla sempre, no per omplir silencis, sinó per dir coses.

«Sí, clar que pot ser conservadora la perruqueria. És com la gent que, en arribar a una certa posició social, es-

devenen conservadors. Ara, els *hippies*, abans revolucionaris, són senyors, amb càrrecs, negocis, casats i amb fills i, per descomptat, conservadors. Tot aquell qui es situa segueix el mateix camí, si no és que et proposes un treball constant de renovació. Una empresa com Llongueras, amb trenta anys a l'esquena, és una indústria vella i, si continuem en primera línia, és perquè ens la juguem cada temporada, llançant les nostres col·leccions. Et pot eixir bé, però també et pots estavellar. A veure quina és l'empresa de moda que amb trenta anys continue en la bretxa. La casa Dior, per

exemple, avui dia viu dels perfums, però Dior, com a alta costura, ha mort ja. Hi ha la marca, però Dior s'ha acabat. Una empresa de moda que es mantingui durant trenta anys és un miracle. El problema dels qui no s'arrisquen és que van quedant-se arrere i acaben sent clàssics, tot i que generalment es treballa sobre segur. Nosaltres, aquesta temporada, hem llançat els rulls, però juguem també amb altres línies i amb altres mesures, perquè no tota la gent està pel mateix estil.

—¿Com definiríes l'estil de l'home i la dona Llongueras?

L'últim saló Llongueras

Nou estilisme

L'últim dels salons de Llongueras es va inaugurar fa pocs dies a València, amb la presència de tot l'estaf de la firma. Coincidint amb l'acte, es va presentar als mitjans de comunicació l'última col·lecció tardor-hivern 86/87 per a la qual Llongueras proposa un retorn a llarguíssimes melenes de rulls voluminosos, anomenats «Riccis» (tirabuixonats) i que es realitzen fins i tot sobre cabells ja rulls. Els volums són irregulars i es trenquen a base de metxes desiguals que cauen sobre les espatles i la cara. Els colors busquen el contrast i es combinen negres metàl·lics amb tons de fustes exòtiques. Per als cabells molt tesos, puntes aclarides, quasi plati i rulls decolorats.

El xou Llongueras fou espectacular. A més de les melenes arrissades, es plantejaren diversos talls en cabell llis amb puntes alçades cap amunt i llargues cues, més curtes per l'esquena i més llargues sobre les espatles. Coronava la desfilada una novia que combinava l'element galàctic amb la Joan Crawford de Jony Guitar, escena del piano, amb una capa daurada model Sarget Peppers amb grans muscieres, travessades per metres i metres de tul blanc. Un bàcul daurat i blanc, rematat per unes flors, componien el ram. Perruca quasi blanca de cabells llisos amb els talls ja comentats. Fou una pena que aquest artesà de la perruqueria disposàs de tan poc espai per mostrar la seua obra. Una llarga passarel·la hauria contribuït millor a realçar-ne l'estilisme. □

Un dels darrers pentinats de la firma, que acaba de llançar els rulls.

—No hi ha l'home ni la dona Llongueras. Hi ha un estil Llongueras, però mai no pretendrem convertir els nostres clients en prototipus Llongueras. El que sí que fem és projectar el nostre estil d'acord amb la personalitat de qui el duu. Un pentinat ha d'estar d'acord amb la personalitat de l'individu, però no té per què ser una cosa repetida, com si tinguéssim davant un gran nombre de caps sintètics. Fixa't, jo crec que això seria un error, i ho evite absolutament. Els clients serien els primers a notar que estàs fent-los pentinats estàndard i d'una manera mecànica. Una cosa és crear un cert aire, d'acord amb un estil concret, i una altra repetir incessantment les mateixes idees sobre caps diferents i personalitats distintes. Mira, hi ha coses que són moda i altres que no ho són. Entre l'un i l'altre extrem, entre allò més atrevit i allò més discret, hi ha moltes possibilitats d'elecció. L'home i la dona Llongueras són aquells que saben que, en arribar a un dels nostres salons, es trobaran amb professionals sòlids capaços d'aconsejar-los bé, res més.

—Vostè és dels que se senten orgullosos d'haver contribuït a allò que vostè anomena «perruqueria sociabilitzada», és a dir, molt oberta. Parla amb cert desdeny dels salons que ba-

sen la seua fama a atendre artistes i personatges famosos i fa gala de no haver menyspreat ningú dels que acudeixen a alguna de les seues perruquerries.

—Hi ha una senyora, casada amb un home molt important, i ara de molta actualitat que, per a la meua sorpresa, un dia em va confessar que havia deixat de visitar-me perquè, quan acudia a qualsevol perruqueria, la deixaven passar davant dels qui esperaven. Jo li vaig dir que a casa estaríem encantats d'atendre-la sempre, però que guardaria torn, com fa tothom. Ja no l'he tornada a veure mai més.

—A les perruqueries actuals no sols et tallen els cabells, sinó que, a més, t'ofereixen d'altres serveis, com ara maquillatge o manicura. ¿Quina opinió li mereix l'evolució duta a cap en aquest sentit pels distints salons?

—Hi ha hagut una gran evolució, però no ha resultat fàcil. Jo vaig ser el primer a posar una maquilladora en un saló, que, a més, treballava davant el públic. Fa vint-i-cinc anys això representava una autèntica provocació, perquè la dona que es maquillava ho feia d'amagat i el maquillatge es considerava cosa de bandarres. Ens va

costar molts anys convèncer el públic que el maquillatge és una cosa natural i que tothom el pot portar. Avui, als salons home-dona, són els mateixos executius els que vénen a demanar-te hora i consells per sotmetre's a una sessió de neteja de cutis o d'emmascamament d'ulleres.

—El «miracle Llongueras» no s'atura als seus salons o als seus instituts de perfeccionament, sinó que a més se sustenta en una revista, Peluquerías, amb un tiratge de 26.000 exemplars i més de 22.000 subscriptors. Alguns, en països tan curiosos com Senegal o Nova Guinea.

—En la meua opinió, a l'Estat espanyol s'està fent la millor perruqueria mitjana d'Europa i m'atreuria a dir que del món. A això, has de sumar el fet que és una perruqueria barata i creativa, i amb nom. Inclús la perruqueria senzilla, la realitzada per alumnes d'escoles a casa seua, té un nivell mitjà bastant bo.

—Ens agradaria frivoltzar una mica. Vegem quina opinió li mereixen els pentinats de le següents dones. Per exemple, la Preysler.

—Es una dona que va poc a la perruqueria. Utilitza més els nostres maquilladors que els nostres perruquers.

Tant la melena recta com la cua o el figó, quan vol semblar més sofisticada, li estan molt bé.

—La reina Sofia.

—No se li pot canviar massa l'estil. A voltes es deixa els cabells més solts, sobretot quan passa algun temps a Palma, però és reàcia a canviar de pentinat.

—Teresa Gimpera.

—Massa clàssica per al meu gust. Crec que se sent atrapada pel propi estil, i és una dona que podria dur alguna cosa més atrevida.

—Marta Ferrusola.

—La prefereixo amb el cabell arreglat. Quans se'l deixa solt, li fa la cara més llarga i li enllegeix l'aspecte.

—Isabel Pantoja.

—La melena li va molt bé. És el seu estil.

—¿Continuen els polítics fent-li preguntes sobre la seua imatge?

—Sobretot, en època d'eleccions, però n'hi ha molt pocs que segueixin els nostres consells. Normalment, ens criden des dels seus gabinets, ens demanen confidencialitat absoluta, recullen el nostre informe i l'arxiven. No gosen a posar en pràctica el que els diem. Els fa por; volen, però no poden. □

REVISTA DE CATALUNYA

UN PAS MÉS CAP A LA NOSTRA RECUPERACIÓ NACIONAL

La «Revista de Catalunya» torna a publicar-se. Mes rere mes tornem a poder llegir la mítica revista que fundà Rovira i Virgili l'any 1924. Obra col·lectiva de la comunitat intel·lectual catalana, la «Revista de Catalunya» ha estat sempre símbol de la nostra vitalitat cultural i de la voluntat de continuïtat del nostre poble.

de venda a llibreries

1er núm. exhaurit

REVISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL:
ANTONI TÀPIES
RAONAMENTS
MIQUEL DE MORAGAS SPA, LLUÍS SALA-MOLINS
REALITATS
JOAN ADELL DE LASARTE, MARIA AURÈLIA CAPMANY
JOAN B. CULLA I CLARÀ, JORDI MARAGALL I NOBLE
ANTONI SERRA I RAMONEDA
MIRADOR
CLAUDI ALSINA I CATALÀ, NOAMI CHOMSKY
REVISTA DE LES ARTS
ROSE AYNSO
JOAN LIPPON
MIQUEL PORTER I MOIX
REVISTA DELS LLIBRES
RICARD BLASCO
JOAN BROSA
D. VÍCTOR ROSENTHAL

Núm. 2
NOVA ETAPA, NOVEMBRE DE 1986

Desitjo informació sobre la subscripció a la REVISTA DE CATALUNYA.
Nom i cognoms
adreça
població

codi postal
DISTRIBUIDORA CAVALL BERNAT
Apartat FD-34
08080 Barcelona